

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.229 van 9 december 2003
in de zaak A. 108.226/VII-24.215**

In zake : 1. XXX
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij:
 advocaat H. VAN VRECKOM,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 Rue Saint-André 5

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Iraanse nationaliteit, op 27 juli 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 4 september 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 24 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 22 september 2000 en verklaarden zich op 26 september 2000 vluchteling.

1.2. Op 3 april 2001 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 juni 2001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 3 mei 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. H. Van Vreckom.

Betrokkene, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Teheran. Hij zou twee jaar geleden een voedingswinkel geopend hebben, waarbij hij verplicht zou geweest zijn om een bord op te hangen met de vermelding van zijn toebehoren tot een religieuze minderheid. Rond de negende maand van 1378 (Iraanse kalender, stemt overeen met december 1999 Europese kalender) zou er een conflict ontstaan zijn op de koer van de Kerk waar betrokkene op dat moment met zijn gezin aanwezig was. Een twintigtal leden van de Bassidj zou er geroepen hebben en de in de kerk aanwezige gelovigen, waaronder betrokkene, beledigd hebben. Er zou een gevecht ontstaan zijn met de mannelijke gelovigen die uit de Kerk zouden gekomen zijn om te kijken wat er gaande was, waarbij deze zich zouden verdedigd hebben tegen de Bassidj. Door de leden van de Bassidj zouden glasramen met stukken hout en stenen kapot geslagen zijn. Na een half uur zou de politie tussengekomen zijn en

zouden al de mannen, ook de Bassidj-leden, die in het gevecht betrokken waren meegenomen zijn naar het politiekantoor van Khatari waar ze zouden ondervraagd zijn. Dezelfde avond zouden de mannen zijn vrijgelaten na afgifte van een eigendomsakte, als borg, door familieleden. Betrokkene zou de volgende dag voor de rechtbank verschenen zijn, maar de rechter zou hem en zijn medegelovigen hebben laten verstaan dat ze hun klacht tegen de Bassidj moesten laten vallen. Na dit incident zou de Bassidj, die vlakbij betrokkene winkel en huis een kantoor hadden, betrokkene en zijn gezin dagelijks lastig hebben gevallen. Ze zouden zijn beledigd, op straat gevolgd en de Bassidj zou de klanten uit betrokkene winkel hebben weggehouden. Twee maanden na het conflict bij de Kerk zou betrokkene zijn winkel dan ook hebben gesloten. Ten slotte zou betrokkene tevens éénmaal voor het openen van zijn winkel en éénmaal na de sluiting ervan door de Bassidj zijn meegenomen naar het politiekantoor voor een alcohol- en drugstest die telkens negatief was. Uiteindelijk zou betrokkene op 13 september 2000 samen met zijn echtgenote en zoon Teheran verlaten hebben en met de bus naar Istanboel gereisd zijn om van daar in een vrachtwagen naar België door te reizen. Betrokkene kwam aan in België op 21 september 2000 en vroeg er op 26 september 2000 asiel aan.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene asielrelaas op het Commissariaat-generaal (CGVS) tegenstrijdig is met dat van zijn echtgenote, XXX, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze laatste verklaarde namelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zoon een aantal keren zou geslagen zijn door moslimkinderen op school (zie verhoorverslag DVZ, nr.42), terwijl betrokkene op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat er geen fysiek geweld tegen zijn zoon zou plaatsgevonden hebben (zie verhoorverslag CGVS, feitenrelaas, p.5). Verder is betrokkene asielrelaas op het Commissariaat-generaal tevens tegenstrijdig met dat van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal, gezien betrokkene stelde dat hij tweemaal zou opgepakt zijn door de Bassidj en meegenomen zijn naar het politiekantoor voor alcohol- en drugstesten (zie verhoorverslag CGVS, feitenrelaas p.4 en 5). Betrokkene echtgenote daarentegen beweerde dat betrokkene, naast de arrestatie bij de kerk, nooit meer zou opgepakt en meegenomen zijn naar het politiekantoor (zie verhoorverslag CGVS, feitenrelaas p.3).

Vervolgens is betrokkene asielaanvraag kennelijk ongegrond, omdat betrokkene bij de behandeling van zijn asielaanvraag onvoldoende ernstige aanwijzingen heeft aangebracht dat zijn leven of vrijheid in gevaar wordt gebracht overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève. De door betrokkene aangehaalde vervolgingsdaden (conflict bij de Kerk en pesterijen door de Bassidj) zijn onvoldoende ernstig om beschouwd te worden als een persoonlijke en systematische vervolging overeenkomstig de Conventie van Genève.

Ten slotte blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat Armeense christenen als religieuze minderheid niet worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten (zie U.K. Home office, Iran Assessment, april 2000, nr. 6.33 en 6.34, UNHCR Background Paper Iran January 2001, p. 27 en Landenrapport CEDOCA, Iran, 12 januari 2001, p.17). Het christendom is een erkende godsdienst in Iran en christenen, waarvan het grootste gedeelte Armeense christenen in Teheran zijn, mogen hun eigen scholen hebben en deelnemen aan culturele activiteiten binnen hun gemeenschap.

Wat betreft de door betrokkene voorgelegde documenten (4 certificaten van de Armeense Kerk in Teheran van betrokkene, zijn echtgenote en zoon, Internationaal rijbewijs, kopie Iraans rijbewijs en kopie boekje burgerlijke stand van betrokkene en zijn echtgenote), merkt de Commissaris-generaal op dat gezien de bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid van betrokkene asielrelaas, deze documenten niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten bewijzen wel de identiteit en de geloofsovertuiging van betrokkene maar tonen niet aan dat hij zijn land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de

Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 april 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 3 mei 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. H. Van Vreckom.

Betrokkene, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Teheran. Betrokkenes echtgenoot zou twee jaar geleden een voedingswinkel geopend hebben, waarbij hij verplicht zou geweest zijn om een bord op te hangen met de vermelding van zijn toebehoren tot een religieuze minderheid. Ongeveer een jaar geleden zou er een conflict ontstaan zijn op de koer van de kerk waar betrokkene op dat moment met haar gezin aanwezig was. Een aantal leden van de Bassidj zou de aanwezige gelovigen, waaronder betrokkenes echtgenoot, aangevallen hebben. Er zou een gevecht ontstaan zijn met de mannelijke gelovigen die uit de kerk zouden gekomen zijn om te kijken wat er gaande was, waarbij deze zich zouden verdedigd hebben tegen de Bassidj. Door de leden van de Bassidj zouden glasramen met stukken hout en stenen kapot geslagen zijn. Uiteindelijk zou de politie tussengekomen zijn en zouden al de mannen, ook de Bassidj-leden, die in het gevecht betrokken waren meegenomen zijn naar het politiekantoor waar ze zouden ondervraagd zijn. Dezelfde avond zou betrokkenes man zijn vrijgelaten na afgifte van een eigendomsakte, als borg. Betrokkenes echtgenoot zou de volgende dag voor de rechtbank verschenen zijn, maar de rechter zou hem en zijn medegelovigen hebben laten verstaan dat ze hun klacht tegen de Bassidj moesten laten vallen. Na dit incident zou de Bassidj, die vlakbij betrokkenes huis een kantoor hadden, betrokkene en haar gezin dagelijks lastig hebben gevallen. Ze zouden zijn beledigd, op straat gevolgd en de Bassidj zou de klanten uit de winkel van betrokkenes man hebben weggehouden. Uiteindelijk zou betrokkene op 13 september 2000 samen met haar echtgenoot en zoon Teheran verlaten hebben en met de bus naar Turkije gereisd zijn om van daar in een vrachtwagen naar België door te reizen. Betrokkene zou aangekomen zijn in België op 22 september 2000 en vroeg er op 26 september 2000 asiel aan.

Aangezien betrokkene haar asielaanvraag volledig steunt op de door haar echtgenoot aangehaalde motieven en aangezien in hoofde van deze laatste door het Commissariaat-generaal besloten werd tot de bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid van zijn asielaanvraag, kan ten aanzien van betrokkene evenmin gesteld worden dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 april 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Manifest gebrek aan motivering wat een schending uitmaakt van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

Overwegende dat de bestreden beslissingen aan de eisers een paar minieme incoherenties verwijten die voor interpretatie vatbaar zijn;

Dat de bestreden beslissingen ook stellen dat de feiten die de eisers aanhalen niet voldoende ernstig zijn om te worden gekwalificeerd als een persoonlijke en een systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève en ten slotte dat er zou blijken uit de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, dat de Armeense christenen als religieuze minderheid niet worden vervolgd door de Iraanse overheid;

Dat de eisers hierna zullen aantonen dat de motivering van de bestreden beslissingen op manifeste wijze niet toelaat hun asielaanvragen als manifest ongegrond te bestempelen;

Dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat, opdat een beslissing die een asielaanvraag reeds verworpt vanaf het ontvankelijkheidsstadium, op adequate en voldoende wijze zou gemotiveerd zijn, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het geheel van de elementen van het dossier in aanmerking moet nemen en niet enkel deze die nadelig zijn voor de gevraagde erkenning (R.v.St., 51.146, 16 januari 1995, geciteerd in BERNARD, F., "La procédure belge de reconnaissance de la qualité de réfugié à l'épreuve de la censure du conseil d'Etat (Examen de 91 jurisprudence 1994-1998) Deuxième partie, in R.D.E., 1999, nr. 102, p. 115), (stuk 2);

Dat er overigens frequent wordt aan herinnerd dat de motivering nog des te scrupuleuzer moet zijn indien ze leidt tot de conclusie dat de aanvraag manifest ongegrond is (R.v.St., 56.754, 8 december 1995, R.v.St., 57.708, 22 januari 1996, geciteerd in BERNARD, F., op. ctt., R.D.E., 1999, nr. 102, p. 114);

Dat de bestreden beslissingen niet voldoen aan deze vereisten, wat zal blijken uit de volgende uiteenzettingen per onderdeel van de motivering;

1. Eerste onderdeel: in zoverre de bestreden beslissing van Meneer XXX stelt:

"Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene asielrelaas op het Commissariaat-generaal (CGVS) tegenstrijdig is met dat van zijn echtgenote, XXX Seda (O.V.: 5.012.385), op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze laatste verklaarde namelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zoon een aantal keren zou geslagen zijn door moslimkinderen op school (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42), terwijl betrokkene op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat er geen fysiek geweld tegen zijn zoon zou plaatsgevonden hebben (zie verhoorverslag CGVS, feitenrelaas, p. 5)" Overwegende dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met het feit dat feitenrelaas van de eisers tijdens alle verhoren identiek was op dit punt, behalve wat betreft de nota's die zijn genomen van het relaas van Mevrouw XXX op de Dienst Vreemdelingenzaken,

Dat de eisers beide tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hebben verklaard dat hun zoon nooit geslagen werd, maar wel dat hij op psychologische wijze werd geïntimideerd en lastiggevallen (zie verhoorverslagen CGVS, man, p. 5 en vrouw, p. 3);

Dat de coherentie in het relaas van de eisers op het Commissariaat-generaal in aanmerking moest genomen worden om tot het besluit te komen dat dit een minieme incoherentie is die waarschijnlijk te wijten is aan een misverstand of een verkeerde vertaling, maar dat dit niet voldoende is om een negatieve beslissing op te baseren;

Dat de zoon van de eisers wel is geïntimideerd en onder psychologische druk stond, maar dat hij zelf nooit persoonlijk het voorwerp heeft uitgemaakt van fysieke agressie, wat wordt bevestigd door de verklaringen van beide eisers op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen:

Dat op geen enkele manier een dergelijke minieme beweerde incoherentie volstaat om de bestreden beslissingen te motiveren en derhalve de artikelen 18 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zijn geschonden ;

2. Tweede onderdeel: in zoverre de bestreden beslissing van Meneer XXX stelt: "Verder is betrokkene asielrelaas op het Commissariaat-generaal eveneens strijdig met dat van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal, gezien betrokkene stelde dat hij twee keer zou opgepakt zijn door de Bassidj en meegenomen zijn naar het politiekantoor voor alcohol- en drugstesten (zie verhoorverslag CGVS, feitenrelaas p. 4 en 5). Betrokkene echtgenote daarentegen beweerde dat betrokkene, naast de arrestatie bij de Kerk, nooit meer zou opgepakt en meegenomen zijn naar het politiekantoor (zie verhoorverslag CGVS, feitenrelaas, p.3)."

Overwegende dat Meneer XXX inderdaad twee maal werd tegengehouden en meegenomen voor alcohol-en drugscontroles, zoals hij steeds heeft verklaard en Mevrouw XXX is daarvan op de hoogte, maar heeft hier niet uitdrukkelijk over gesproken omdat die vraag haar niet uitdrukkelijk werd gesteld;

Dat blijkt uit het verhoorverslag van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen dat dit begrijpelijk is, omdat aan Mevrouw XXX werd gevraagd of haar man nog was meegenomen naar het politiekantoor net nadat er vragen werden gesteld over het incident aan de kerk;

Dat Meneer XXX toen naar het politiekantoor van KHARTAMI Narmak werd gebracht, waar hij werd ondervraagd en die avond terug vrijgelaten;

Dat aan Mevrouw XXX na dit relaas werd gevraagd of haar man nog eens was meegenomen naar het politiekantoor, waarop ze zei van niet, maar dit verklaarde ze omdat haar echtgenoot inderdaad, niet meer dan één keer was meegenomen naar dat specifiek politiekantoor;

Dat Meneer XXX nog twee keer werd meegenomen naar een ander politiekantoor namelijk dat van KOMITEH HAFT HOZE (zie verhoorverslag man, p. 4), maar dat hij na enkele uren steeds terug kon gaan; Dat er aan Mevrouw XXX werd gevraagd (zie verhoorverslag vrouw, p. 3) of haar man slechts één keer gearresteerd werd, namelijk bij het incident bij de kerk en dat ze verklaarde dat dit inderdaad zo was, wat ook correct was, vermits de twee keer dat haar echtgenoot werd meegenomen naar het politiekantoor van KOMITEH HAFT HOZE voor drugs- en alcoholtesten, hij niet gearresteerd werd als dusdanig, want hij kon steeds beschikken na een paar uur; Dat dit dus niet als arrestaties kunnen worden beschouwd en men Mevrouw XXX het niet kan kwalijk nemen dat ze heeft verklaard dat haar echtgenoot slechts één keer werd gearresteerd, omdat dit ook zo was; Dat de bestreden beslissing op onterechte wijze hieruit afleidt dat de feitenrelaas van de eisers tegenstrijdig zijn op dit punt,

Dat Mevrouw XXX ook heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze geen christelijke feestdagen mochten vieren zonder toelating en dat ze als ze de toelating dan toch kregen, steeds problemen kregen, wat natuurlijk impliceert dat de christenen werden lastiggevallen met alcohol- en drugstesten na die feesten ;

Dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met deze verklaringen en ten onrechte een contradictie weerhouden in hoofde van de eisers op dit punt;

Dat het om een beweerde contradictie gaat die dermate vatbaar is voor interpretatie dat deze niet van die aard is om een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te motiveren, gelet op de verplichting die rust op de Commissaris-generaal om bij het nemen van een beslissing betreffende de ontvankelijkheid of het manifest ongegrond karakter van een asielaanvraag de beslissing dermate te motiveren dat het duidelijk is voor ieder redelijk persoon dat de motivering de bestreden beslissing op afdoende wijze motiveert;

Dat dit niet het geval is in het geval van de bestreden beslissingen en derhalve de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het

artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen schendt;

3. Derde onderdeel: in zoverre de bestreden beslissing van Meneer XXX stelt: "Vervolgens is betrokkene asielaanvraag kennelijk ongegrond, omdat betrokkene bij de behandeling van zijn asielaanvraag onvoldoende ernstige aanwijzingen heeft aangebracht dat zijn leven of vrijheid in gevaar wordt gebracht overeenkomstig criteria van de Conventie van Genève. De door betrokkene aangehaalde vervolgingsdaden (conflict bij de kerk en pesterijen door de Bassidj) zijn onvoldoende ernstig om beschouwd te worden als persoonlijke en systematische vervolging overeenkomstig de Conventie van Genève."

Overwegende dat deze motivering de bestreden beslissingen evenmin vermag te motiveren omdat ze uitgaat van een manifest verkeerde interpretatie van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;

Dat de bestreden beslissing stelt dat de vervolgingsdaden die de eisers aanhalen niet als voldoende ernstig kunnen worden gekwalificeerd om te worden beschouwd als vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève; Dat er moet aan herinnerd worden dat vooreerst de ernst van de aangehaalde vervolgingsdaden niet beslissend is om uit te maken of het gaat om vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève, vermits zelfs vervolgingen met een kleine impact ook kunnen worden beschouwd als vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève, indien er maar wordt aangetoond dat het gaat om persoonlijke en daadwerkelijke vervolgingen omwille van één van de criteria van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève;

Dat de ernst van de feiten niet in aanmerking mag genomen worden om een asielaanvraag reeds van in het stadium van de ontvankelijkheid af te wijzen, vermits de Commissaris-generaal hier ten onrechte reeds een onderzoek van de grond van de asielaanvraag van de eisers heeft verricht; Dat men zich nog steeds in het stadium van de ontvankelijkheid bevindt en dit dus niet toelaat aan de Commissaris-generaal om de grond van de asielaanvragen reeds te onderzoeken, zoals hier is gebeurd; Dat bovendien de bestreden beslissingen uitgaan van een manifest verkeerde interpretatie van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève, dat stelt: 'Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als 'vluchteling' elke persoon: Die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.'

Dat dit artikel vereist dat men vreest voor een persoonlijke en daadwerkelijke vervolging en niet dat men vreest om op systematische wijze zal worden vervolgd;

Dat het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève nergens deze vereiste van systematiciteit van vervolging stelt en dat de bestreden beslissingen dus een voorwaarde toevoegen aan de wettelijk bepaalde voorwaarden om te worden erkend als vluchteling, wat ontoelaatbaar is;

Dat er eveneens het algemeen principe geldt in de materie van het asielrecht dat in geval van twijfel, het voordeel van deze twijfel aan de kandidaat-vluchteling moet worden toegekend; Dat in die optiek en geest van de asielwetgeving, het een manifest verkeerde interpretatie en toepassing van het artikel 1, a, 2 van de Conventie van Genève uitmaakt door te eisen dat de eisers zouden aantonen dat ze een systematische vervolging vrezen, wat nergens door de wet vereist wordt; Dat dit neerkomt op en ontoelaatbare verstrakking van de wet, die dit zelf niet voorziet; Dat om die reden de bestreden beslissingen de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van het grondgebied en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen schenden;

4. Vierde onderdeel: in zoverre de bestreden beslissing stelt: "Ten slotte blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat Armeense christenen als religieuze minderheid niet worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten (zie U.K. Home Office, Iran Assessment, april 2000, n/ 6.33 en 6.34, U.N.H.C.R. Background Paper Iran, January 2001, p. 27 en Landenrapport CEDOCA, Iran, 12 januari 2001, p.17). Het christendom is een erkende godsdienst in Iran en christenen, waarvan het

grootste gedeelte Armeense christenen in Teheran zijn, mogen hun eigen scholen hebben en deelnemen aan culturele activiteiten binnen hun gemeenschap."

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissingen op dit punt weer al eens impliciet van de hypothese uitgaat dat er sprake zou moeten zijn van een systematische vervolging, wat manifest een verkeerde toepassing en zelfs schending is van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève, zoals hierboven uiteengezet;

Dat er bovendien moet aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissingen zich wel op heel gedeeltelijke informatie baseren, namelijk één pagina van het document van het UK Home Office, één pagina van het rapport van het UNHCR en één samenvattende pagina van een CEDOCAverslag;

Dat blijkt dat volgens verschillende bronnen die consulteerbaar zijn op het internet en waarvan de Commissaris-generaal dus van op de hoogte moest zijn, de christenen in Iran wel heel wat meer vervolgingen ondergaan dan de bestreden beslissingen laten vermoeden; Dat het christendom misschien wel een erkende godsdienst is in Iran, wat niet betekent dat er geen sprake zou zijn van vervolgingen net omwille van die geloofsovertuiging; Dat het zo is dat er christelijke scholen bestaan in Iran, maar volgens een rapport van het U.S. Department of State van februari 2000 wordt er door het Ministerie van Onderwijs curriculumvereisten opgelegd aan deze scholen en behoudens een paar zeldzame uitzonderingen, moet de Directeur van dergelijke scholen steeds een moslim zijn (stuk 3, 1999 Country Reports on Human Rights Practices, Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, U.S. Department of State, February 25, 2000, p. 10); Dat op die manier de erkenning van de christelijke godsdienst toch wel in een iets ander daglicht wordt gesteld, want officieel wordt het christendom erkend, maar in de praktijk, en soms zelfs door de wet, zijn er nog veel beperkingen op de uitdrukking van de geloofsovertuiging aanwezig, wat aantoonst dat er nog steeds een vijandige houding is van de Iraanse overheden ten aanzien van deze godsdienst; Dat dit rapport ook vermeldt dat de geloofsgemeenschappen en hun culturele gemeenschappen door de overheden onder druk worden gezet om ledenlijsten af te geven waartegen deze gemeenschappen zich sterk verzetten (stuk 3, p. 10); Dat volgens dit rapport eigenaars van winkels die behoren tot een christelijke minderheidsgroep worden verplicht om dit te afficheren aan hun winkel, wat ook een vervolging uitmaakt op basis van de geloofsovertuiging (stuk 3, p. 10); Dat dit trouwens ook een vervolging was die Meneer XXX trof, als eigenaar van een voedingswinkeltje;

Dat er ook wordt vastgesteld dat leden van een religieuze minderheid wel het recht hebben om te stemmen, maar altijd worden verhinderd om verkozen te worden voor een vertegenwoordigende functie (stuk 3, p. 10); Dat ze zich ook niet kandidaat mogen stellen voor het presidentsschap, wat terug een officiële discriminatie uitmaakt (stuk 3, p. 10); Dat er wordt bevestigd door hetzelfde rapport dat alle religieuze minderheden het slachtoffer zijn van verschillende gradaties van discriminatie, die normaal zou moeten worden bestraft, in het domein van de tewerkstelling, opvoeding en huisvesting (stuk 3, p. 10); Dat er ook in het rechtssysteem officieel bekrachtigde discriminaties bestaan ten aanzien van religieuze minderheden en dus ook christenen, nu huwelijken tussen moslimvrouwen en christelijke mannen niet worden erkend en omdat leden van religieuze minderheden enerzijds respectievelijk zwaarder worden gestraft bij overtredingen en anderzijds een lagere schadevergoeding verkrijgen bij verwonding en overlijden (stuk 3, p. 10); Dat de Iraanse overheid zeer wantrouwig staat tegen de christelijke minderheid, omdat sommige moslims zich bekeren tot christen, wat kan worden bestraft met de dood (stuk 3, p. 10-11);

Dat het feit dat de christenen niet op systematische wijze worden vervolgd, niet uitsluit dat er individuele gevallen van vervolging bestaan en dat het dus manifest onredelijk is dat de bestreden beslissing de aangehaalde informatiebronnen aanhaalt om te beweren dat Armeense christenen geen problemen zouden hebben in Iran als men op de hoogte moet zijn van de verschillende discriminaties waaronder ze lijden, zowel in de praktijk als door de wet zelf georganiseerd; Dat daarom de bestreden beslissing een manifest verkeerde gevolgtrekking hanteert uit de informatie waarover ze beschikt, die manifest in strijd is met het aangehaalde rapport dat van een betrouwbare, onafhankelijke bron komt; Dat om die redenen, de bestreden beslissingen een manifest onredelijke en onwettige motivering bevatten en strijdig zijn met de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

(...).";

2.2. Overwegende dat, wat betreft de tegenstrijdigheden waar de bestreden beslissing op steunt, verzoekers in eerste instantie deze bestrijden; dat, wat betreft de tegenstrijdigheid aangaande de al dan niet fysieke mishandeling van de zoon van verzoekers door moslimkinderen op school, verzoekers thans erkennen dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar zoon zou geslagen zijn door moslimkinderen en dat verzoekers tijdens latere interviews beiden verklaarden dat er geen fysieke agressie plaatsvond ten aanzien van hun zoon; dat verzoekers thans stellen dat dit slechts een minieme incoherentie is; dat alleszins dient te worden vastgesteld dat dit element van de bestreden beslissing steun vindt in de gegevens van het dossier; dat, wat betreft het aantal keer dat eerste verzoeker is opgepakt en meegenomen naar het politiekantoor, uit het verhoorverslag van tweede verzoekster (CGVS, p. 3), het volgende blijkt : “Werd man KV op andere momenten nog eens meegenomen naar pol.-kantoor? Neen. Enige arrestatie was na conflict? Ja”; dat hieruit vooreerst moet worden afgeleid dat de vaststelling van de Commissaris-generaal gebaseerd is op de verklaringen van verzoekster, en vervolgens, dat vraag en antwoord duidelijk zijn, in tegenstelling tot wat verzoekers thans beweren; dat, wat betreft het oordeel dat verzoekers onvoldoende ernstige aanwijzingen hebben aangebracht dat hun leven of vrijheid in gevaar worden gebracht overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève, de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de door verzoekers aangehaalde feiten, namelijk het conflict bij de kerk en de pesterijen door de Bassidj, onvoldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een persoonlijke en systematische vervolging overeenkomstig de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal bovendien verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de Armeense christenen als religieuze minderheid niet worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten; dat, wat betreft het rapport op basis waarvan verzoekers thans stellen dat er een vijandige houding is vanwege de Iraanse autoriteiten ten aanzien van christenen, dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal dan weer andere rapporten aanhaalt (Cedoca, UK Home Office, UNCHR), waaruit blijkt dat Armeense christenen niet worden vervolgd; dat door te verwijzen naar één bepaald rapport van 1999, verzoekers de bevindingen van de andere latere rapporten waarop de beslissing steunt, nog niet weerleggen; dat er aldus op voldoende wijze gemotiveerd werd dat verzoekers niet onder toepassing vallen van de Vluchtelingenconventie; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.